

Република Србија
УПРАВНИ СУД
20 У. 5321/14
09.07.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Жељка Шкорића, председника већа, Павела Јонаша и мр Зорана Рељића, чланова већа, са судским саветником Ксенијом Ивановић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиље А.А. из ..., ул. ... бр. ..., против туженог Министарства рада, запошљавања и социјалне политике Републике Србије, Одељења за управне послове у области социјалне заштите, чији је правни следбеник Министарство за рад, запошљавање, борачка и социјална питања, ради поништаја решења број: 553-03-02877/2013-10 од 25.02.2014. године, у предмету утврђивања права на додатак за помоћ и негу другог лица и права на увећани додатак за помоћ и негу другог лица, у нејавној седници већа, одржаној дана 09.07.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба СЕ ОДБИЈА.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиље, изјављена против решења Центра за социјални рад у Смедереву, број: 55320-8750/2013 од 18.11.2013. године, којим је одбијен њен захтев за признавање права на додатак за помоћ и негу другог лица и увећани додатак за помоћ и негу другог лица, због неиспуњења законских услова.

У тужби, којом је покренула управни спор, поднетој Управном суду, препорученом поштом, дана 09.04.2014. године, тужилца истиче да је без личних прихода, да је супруг у пензији, да живи са сином у заједници, као и да је особа без вида, а не да има вид 30%, односно да има општећење вида од 70%, како је то нашао другостепени орган вештачења. Даље наводи да не може да гледа ни телевизију, тако да само слуша тон, да је принуђена да седи и лежи, има висок притосак, проблеме са срцем, закрчење крвних судова, тромбозу, све као последицу дијабетеса, те да болује и од Паркинсонове болести, и има одузету целу десну страну лица, да све кућне послове

обављају син и супруг, те да се њено здравствено стање погоршава и да не постоји могућност излечења. Предлаже да суд тужбу уважи и поништи оспорено решење, утврди да тужила испуњава услове за помоћ и негу другог лица и призна јој тражено право.

Тужени орган је у одговору на тужбу, остао у свему при разлозима из образложења оспореног решења и предложио да суд тужбу, као неосновану, одбије.

Управни суд је одлучивао без одржавања усмене јавне расправе, у складу са чланом 33. став 2. Закона о управним споровима, па је испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, сагласно са одредбом члана 41. став 1. истог Закона, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да тужба није основана.

Из списка предмета ове управне ствари произлази да је у поступку који је претходио доношењу оспореног решења утврђено да је решењем Центра за социјални рад у Смедереву, број: 55320-8750/2013 од 18.11.2013. године, одбијен захтев тужиле за признавање права на додатак за помоћ и негу другог лица и увећани додатак за помоћ и негу другог лица, јер нису испуњени услови за признавање тражених права из члана 92. и 94. Закона о социјалној заштити. Даље је утврђено да је налазом, мишљењем и оценом органа вештачења у првостепеном поступку број 3899 17 од 07.10.2013. године, на основу социјалне радне и здравствене анамнезе, физикалног, лабораторијског и других налаза, дијагнозе и шифре, оцене радне способности и оцене постојања телесног оштећења, оцењујући постојање потребе за помоћи и негом другог лица под тачкама 5., 6. и 7. утврђено код тужиле, постоји телесно оштећење по глави II Б тачка 8. у висини од 70% од дана извештаја офтамолога од 28.06.2013. године, због болести, а према важећем Правилнику о утврђивању телесног оштећења, те да не постоји потреба за помоћи и негом од стране другог лица, с'тим да је одређен контролни преглед, с обзиром да је у тачки 4. као дијагноза болести наведено: Atrophio PNO Partialis, CMP CHR Ischemica COMP, Hypertensio Arterialis. У поступку по жалби, а на основу налаза, мишљења и оцене - по размотрењу органа вештачења у другостепеном поступку број 92 од 12.02.2014. године, тај орган се на основу битних навода жалбе, анамнезе, физикалног, лабораторијског и других налаза, дијагнозе и шифре, оцене и мишљења о спорним питањима, као и мишљења о битним чињеницама и околностима које нису разматране у ранијем поступку, дајући оцену и мишљење о правилности налаза, мишљења и оцене органа вештачења у првостепеном поступку под тачком 6. сложио са НМО-ом органа вештачења у првостепеном поступку, да код тужиле постоји телесно оштећење према важећем Правилнику о утврђивању телесног оштећења, по глави II Б тачка 8. у висини од 70% од дана извештаја офтамолога од 28.06.2013. године, због болести, али да не постоји потреба за помоћи и негом од стране другог лица. У тачки 7. тог налаза образложена је оцена и мишљење о правилности налаза, мишљења и оцене органа вештачења у првостепеном поступку.

Одредбом члана 92. став 1. Закона о социјалној заштити ("Службени гласник РС", бр. 24/11) прописано је да право на додатак за помоћ и негу другог лица има лице коме због телесног или сензорног оштећења, интелектуалних потешкоћа или промена у здравственом стању неопходна помоћ и нега другог лица да би задовољило своје основне

животне потребе. Ставом 2. прописано је да право на додатак за помоћ и негу другог лица остварује лице из става 1. овог члана ако то право не може да оствари по другом правном основу, да се потреба за помоћ и негом утврђује на основу прописа о пензијском и инвалидском осигурању, како је утврђено ставом 4. истог члана, док према ставу 5. потреба за помоћи и негом другог лица постоји код лица из става 1. овог члана коме је услед телесног оштећења, оштећења чула вида које узрокује губитак осећаја светлости са тачном пројекцијом или се вид постиже са корекцијом 0.05, интелектуалних потешкоћа или промена у здравственом стању неопходна помоћ и нега другог лица ради задовољења основних животних потреба и које не може да устане из кревета, да се креће унутар стана без употребе помагала, да се храни, свлачи, облачи или да одржава основну личну хигијену без помоћи другог лица.

Према одредби члана 94. став 1. истог закона, право на увећани додатак за помоћ и негу другог лица има лице из члана 92. став 1. овог закона за које је, на основу прописа о пензијском и инвалидском осигурању, утврђено да има телесно оштећење од 100 % по једном основу или да има органски трајни поремећај неуролошког и психичког типа и лице из члана 92. став 1. овог закона које има више оштећења, с'тим да ниво оштећења износи по 70% и више процената по најмање два основа.

Чланом 101. истог закона, прописано је да оцену неспособности за рад, потребе за помоћ и негом другог лица и постојање степен телесног оштећења утврђују органи вештачења образовани по прописима којима се утврђује пензијско и инвалидско осигурање.

Одредбом члана 41а. Закона о пензијском и инвалидском осигурању („Службени гласник РС“, број 34/2003...108/13), прописано је да право на новчану накнаду за помоћ и негу другог лица, има осигураник и корисник пензије, коме је због природе и тежине стања повреде или болести утврђена потреба за помоћи и негом за обављање радњи ради задовољавања основних животних потреба. Потреба за помоћи и негом другог лица постоји кад лице из става 1. овог члана које је непокретно, или које због тежине и природе трајних болести и болесног стања није способно да се самостално креће ни у оквиру стана уз употребу одговарајућих помагала, нити да се само храни, свлачи, облачи и да одржава основну личну хигијену, код слепог лица које је изгубило осећај светлости са тачном пројекцијом и код лица које постиже вид са корекцијом до 0,05.

Према оцени Управног суда, код овако утврђеног чињеничног и правног стања ствари, правилно је поступио тужени орган када је оспореним решењем одбио жалбу тужиле изјављену против првостепеног решења, с'обзиром да је у поступку код првостепеног органа без повреда правила поступка, правилно и потпуно утврђено чињенично стање, па је правилно примењено и материјално право када је одлучено као у диспозитиву првостепеног решења. Ово из разлога што је у проведеном управном поступку, на основу напред наведених налаза, мишљења и оцене, а у циљу оцене постојања потребе тужиле за помоћи и негом од стране другог лица, ради обављања радњи задовољавања основних животних потреба и по оцени суда, правилно утврђено да код тужље, с'обзиром на природу и тежину њене болести не постоји потреба за помоћи и негом од стране другог

лица, јер је тужилца кардиопулмонално компензована, није слепо лице, нема испада у неуролошком налазу и функцији коштано зглобног система, није дементна, те да самим тим нису испуњени медицински, а ни законом прописани услови за остваривање тражених права. Ово посебно што су органи вештачења у складу са одредбом члана 93. став 1. Закона о пензијском и инвалидском осигурању, у циљу утврђивања чињеничног стања, на основу, у поступку прибављене медицинске, правне и друге документације, која представља основ за доношење решења, једини меродавни да дају свој налаз, мишљење и оцену. Имајући у виду да је у управном поступку, од стране законом прописаних органа вештачења наведеним налазима, који су, и по оцени суда, медицински документовани и довољно образложени, и као такви у смислу члана 149. Закона о општем управном поступку, могу послужити као поуздан основ за утврђивање чињеничног стања у овом предмету и доношењу одлуке о утврђивању права тужилци на помоћ и негу од стране другог лица, то је оспорено решење правилно и на закону засновано. Са изнетог, суд налази да је у проведеном поступку правилно утврђено да тужилца не испуњава законом прописане услове за признавање права на додатак за помоћ и негу од стране другог лица, а самим тим, ни права на увећани додатак за помоћ и негу другог лица, прописаним чланом 41а. Закона о пензијском и инвалидском осигурању, јер је на основу непосредног прегледа од стране органа вештачења у првостепеном поступку и оцењене валидне медицинске документације од стране органа вештачења у другостепеном поступку, која је коришћена и у првостепеном поступку остваривања права, утврђено да не постоји потреба за помоћи и негом од стране другог лица.

Суд је ценио наводе истакнуте у тужби, па је имајући у виду напред наведено, нашао да су ти наводи неосновани и без утицаја на другачију оцену законитости оспореног решења. Ово стога што су органи вештачења у смислу члана 10. став 2. Правилника о образовању и начину рада органа вештачења Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање ("Сл.гласник РС", бр. 59/08, 75/08, 24/11 и 7/12), дали своје налазе, мишљења и оцене који су јасни, потпуни, логични, образложени, научно и стручно засновани и медицински документовани. Тужилца је непосредно прегледана од стране органа вештачења у првостепеном поступку, који је у циљу утврђивања здравственог стања и стања функционалне способности појединих органа и система размотрио целокупну медицинску документацију и резултате прегледа. Такође, орган вештачења у другостепеном поступку је правилно у складу са наведеним Правилником вештачио само на основу медицинске документације коришћене у првостепеном поступку, јер је иста била довољна за вештачење без непосредног прегледа. Суд је посебно ценио наводе тужбе и ургенције, која је достављена суду дана 10.06.2015. године, а уз које су достављени нови налази и извештаји лекара специјалиста, и из којих произилази да је код тужилце дошло до погоршања болести, односно да проценат оштећења видне оштрине тужилце сада износи 96%, па је нашао да нису од утицаја на другачију оцену законитости оспореног решења у конкретном случају, будући да исти потичу из каснијег периода, односно периода након доношења оспореног решења и могу послужити као основ приликом доношења решења у новом поступку.

Имајући у виду наведено, као и одредбу члана 33. став 2. Закона о управним споровима, а нарочито став 3. према коме је суд обавезан да посебно наведе разлоге због којих није одржао усмену јавну расправу, овај суд је нашао да су се у конкретном случају

стекли законом прописани услови за одлучивање о законитости оспореног решења без одржавања усмене јавне расправе. Ово стога што је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака ради утврђивања чињеничног стања, а не ради се ни о другим ЗУС-ом прописаним ситуацијама по којима је одржавање усмене јавне расправе обавезно. Дакле, ради се о судској ствари, која не изискује додатни судски рад на утврђивању чињеница, јер се из навода тужбе, образложења оспореног решења и достављених списа види да је чињенично стање правилно и потпуно утврђено и, да је законитост оспореног акта требало оценити само у погледу спорних правних питања.

Управни суд је ценио предлог тужиле да реши управну ствар у спору пуне јурисдикције, па је нашао да се нису стекли услови за такво решавање, јер је оспорено решење правилно и на закону засновано, па нема разлога за његов поништај, а тиме ни могућност да суд, у смислу члана 43. став 1. Закона о управним споровима, пресудом реши ову управну ствар, јер је претпоставка за решавање у спору пуне јурисдикције, претходна оцена суда да управни акт треба поништити, што у конкретној ситуацији није био случај.

Са изнетих разлога, Управни суд је, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиле, на основу одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 09.07.2015. године, 20 У 5321/14

Записничар
Ксенија Ивановић,с.р.

Председник већа-судија
Жељко Шкорић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

МП